

UDENRIGSMINISTERIET

Den 9. december 2010

Spørgsmål fra
Udenrigsudvalget til
udenrigsministeren af 17.
november 2010. URU alm. del
– spørgsmål 54.

Spørgsmål 54:

”Vil ministeren oversende en note med ministerens analyse og vurdering af sluterklæringen fra G20-topmødet i Seoul den 11. og 12. november 2010?”

Svar:

Sluterklæringen sammenfatter de væsentligste resultater af drøftelserne på G20-topmødet i Seoul.

Et af de helt centrale emner på dagsordenen i Seoul var det fortsatte samarbejde inden for Rammen for Stærk, Bæredygtig og Balanceret Vækst. Rammen blev lanceret på G20-topmødet i Pittsburgh i september sidste år, hvor G20-landene enedes om at fremme stærk, bæredygtig og balanceret vækst på globalt plan. Med dette overordnede mål for øje aftalte man at diskutere og vurdere de kollektive konsekvenser af landenes økonomiske politikker, at identificere potentielle risici for den globale økonomi samt at forsøge at blive enige om at iværksætte fælles handlinger. Et centralt redskab inden for Rammen for Stærk, Bæredygtig og Balanceret Vækst er den såkaldte Mutual Assessment Process (MAP), hvor der gennemføres gensidige vurderinger af de fremskridt, der nås i forhold til de fælles mål. På det forrige G20-topmøde i Toronto i juni i år nåede G20-landene til enighed om generelle og overordnede politikanbefalinger til de grupper af lande, som står over for samme typer af økonomiske udfordringer. På G20-topmødet i Seoul vedtog man at fortsætte og styrke det multilaterale MAP-samarbejde. Et centralt emne var her, hvorvidt der burde fastsættes kvantitative grænser for vedvarende store ubalancer. Fra amerikansk side havde man op til mødet foreslået, at landenes betalingsbalanceunderskud/-overskud maksimalt måtte udgøre 4 pct. af BNP, hvilket der imidlertid ikke var opbakning til i G20. Derimod enedes man om, at G20's finansministre og centralbankchefer i første halvdel af 2011 skal diskutere indikative retningslinjer og indikatorer for, hvornår økonomiske ubalancer vurderes at være for store og derfor kræver indgriben og korrektion. Man enedes også om, at en første vurdering, baseret på nye indikative retningslinjer, af landenes politikker (herunder finanspolitik og penge- og valutapolitik) skal påbegyndes og gennemføres under det franske G20-formandskab i 2011. Inden for Rammen

enedes man om en handlingsplan (Seoul Action Plan) med fem politikområder, hvor de deltagende lande i et supplerende topmødedokument har tilkendegivet intentioner og målsætninger for egne tiltag og initiativer. De fem politikområder er (1) penge- og valutapolitik, (2) handel og udviklingspolitik, (3) finanspolitik, (4) finansielle reformer og (5) strukturreformer. Selve sluterklæringen indeholder desuden fælles kompromiserklæringer om fælles forpligtelser i forbindelse med Seoul-handlingsplanen. Især vedrørende penge- og valutapolitik balanceres i erklæringen mellem på den ene side ønsker (fra især USA og EU) om, at G20-landene bør bevæge sig i retning af mere markedsbestemte valutakursregimer og højere grad af valutakursfleksibilitet, som afspejler de underliggende økonomiske forhold, og afstå fra konkurrerende devalueringer, og på den anden side ønsker (fra bl.a. Kina) om, at de udviklede lande, inklusiv dem med reservevalutaer, bør undgå for store udsving i valutakurserne med henblik på at reducere risiko for store udsving i de internationale kapitalbevægelser. G20-samarbejdet inden for Rammen for Stærk, Bæredygtig og Balanceret Vækst forventes udbygget yderligere under det franske G20-formandskab i 2011, som har tilkendegivet at ville prioritere bl.a. valutakursspørgsmål og internationale monetære spørgsmål.

Et andet centralt emne, som berøres i sluterklæringen, er reformen af Den Internationale Valutafond (IMF). På G20-topmødet i Seoul endosseredes enigheden fra G20-mødet for finansministre og centralbankchefer den 22.-23. oktober, som efterfølgende var blevet godkendt i IMF's bestyrelse. Der var således enighed om en række elementer i den IMF-reform, som det ikke lykkedes at sikre enighed om på IMF's årsmøde medio oktober. G20 nåede bl.a. til enighed om en kvote- og stemmereform inden januar 2011, som indebærer et skift i kvoteandele til dynamiske vækstlande og udviklingslande (EMDC) og til underrepræsenterede lande på mere end 6 procentpoint. Desuden enedes man bl.a. om at sikre øget repræsentation til EMDC'erne i IMF's bestyrelse ved at reducere antallet af bestyrelsesmedlemmer, der repræsenterer de udviklede europæiske lande, med samlet set to medlemmer senest fra 2012. Der henvises i øvrigt til finansministerens skriftlige redegørelse til udvalget af 3. december 2010 vedr. reformerne af IMF.

På G20-topmødet i Seoul enedes man desuden om reformer af den finansielle sektor ved at endossere den såkaldte Basel III aftale om skærpede krav til bankers kapital og likviditet og ved at tilslutte sig Financial Stability Board's (FSBs) anbefalinger om øget overvågningsintensitet og -effektivitet og om imødegåelse af risici skabt af systemisk vigtige finansielle institutioner (SIFIs). Desuden gentog G20 den fælles forpligtelse til at begrænse risikoen for ikke-samarbejdsvillige jurisdiktioners destabiliserende effekter på det globale finansielle system. I den forbindelse anmodes FSB om i foråret 2011 at identificere de jurisdiktioner, som ikke samarbejder fuldt ud med bl.a. FSB og Global Forum on Tax Transparency and Exchange of Information i forbindelse med deres evaluering af, hvorvidt disse udviser fremskridt mht. informationsudveksling og administrativt samarbejde.

Med hensyn til bekæmpelse af protektionisme og fremme af handel og investeringer tilkendegav G20, at 2011 udgør et kritisk tidspunkt for afslutningen af Doha-forhandlingerne i WTO. Det blev samtidig understreget, at handel kan være et effektivt redskab til at reducere fattigdom og fremme økonomisk vækst i udviklingslande, herunder særligt i lavindkomstlande. Flere lande, herunder flere dynamiske vækstlande, har været modvillige over for at drøfte

Doha-spørgsmål i G20-regi. Ved de seneste topmøder har man blot givet udtryk for, at man så frem til en Doha-aftale. Et vellykket resultat af Doha-forhandlingerne vil bane vej for yderligere økonomisk vækst og samtidig udgøre et værn mod protektionisme. Det er dog usikkert, hvorvidt G20 også reelt vil skabe politisk momentum til fordel for en snarlig, ambitiøs og balanceret afslutning af Doha-runden. Det er vigtigt, at G20 sender et klart signal om, at protektionisme ikke er vejen frem, men at det tværtimod er i alle landes interesse, at protektionistiske tiltag udfases, og man i stedet satser på frihandel.

På G20-toptopmødet i Seoul var der også enighed om en række overordnede principper for udvikling, kaldet "Seoul Development Consensus for Shared Growth". Samtidig vedtog man en flerårig handlingsplan for udvikling inden for ni områder: infrastruktur, modstandsdygtig vækst, fødevarerikkerhed, regeringsførelse, handel, videndeling i G20, et finansielt system, der i højere grad imødekommer behov blandt små og mellemstore virksomheder, private investeringer og jobskabelse samt udvikling af menneskelige ressourcer. G20 anerkender nu, at økonomisk vækst og bekæmpelse af fattigdom er essentiel for verdensøkonomien, og det giver derfor god mening, at G20 som konsekvens heraf anlægger en sammenhængende tilgang og diskuterer udvikling som en integreret del af G20's bredere dagsorden. Det er velkomment, hvis G20 kan skabe øget politisk momentum, fremdrift og dynamik i forhold til udviklingsdagsordenen. G20-linjen i Seoul vurderes at være i overensstemmelse med de danske udviklingspolitiske prioriteter i forhold til prioritering af økonomisk vækst og beskæftigelse, bl.a. via investeringer i infrastruktur og bedre rammebetingelser for alle aktører i den private sektor.. Det er dog samtidigt vigtigt, at der fokuseres på mulig merværdi af G20's engagement, som bør være komplementær og differentieret i forhold til de eksisterende fora og institutioner. Gennemførelsen af G20 initiativerne vil i vid udstrækning skulle ske via de multilaterale institutioner, FN, IMF, Verdensbanken, der regionale udviklingsbanker, etc., og det er afgørende, at disse initiativer drøftes i institutionernes bestyrelse af deres globale repræsentantskab..

Om de øvrige emner - energi, klima, grøn vækst og anti-korruption – enedes G20-landene om at forpligte sig til på mellemlang sigt at udfase ineffektiv subsidiering af fossile brændstoffer samt om at anmode G20-landenes finansministre og energiministre om at rapportere om nationale fremskridt på topmødet i Frankrig i 2011. På klimaområdet og vedr. grøn vækst forpligtede landene sig bl.a. til nationale strategier for grøn vækst, som fremmer miljømæssigt bæredygtig global vækst sammen med jobskabelse og adgang til energi for de fattige. G20 vedtog en handlingsplan til bekæmpelse af korruption, og enedes om at G20-arbejdsgruppen skulle udarbejde årlige rapporter til G20-topmøder om implementeringen heraf.